WEEKBLAD

PEP

LUCKY LUKE en de daltons

PAG. 30 EN 31

Nr. 4 28 jan. 1967

35 ct. p. w.; losse nrs. 45 ct.

VAN ALLES

NOG HÉÉ
ZEI DE NIEUW

EVEN VOORSTELLEN...

Thijs Postma is een geboren Fries en een getogen Amsterdammer: vanaf zijn tweede levensjaar woont hij in de hoofdstad. Hij begon er ook aan z'n eerste baantje: „krullenjongen" bij een reclamebureau. Veertien was Thijs toen, een gezonde Hollandse knaap met belangstelling voor alles wat vloog en onmiskenbare aanleg voor tekenen. Hij knipte vliegtuigen en wat daar mee te maken heeft, uit alle kranten en tijdschriften, plakte ze aanvankelijk in schriften, toen in plakboeken en daarna op allemaal losse vellen, die hij nauwkeurig rangschikte; de sprong naar zijn huidige wereldberoemde vliegtuigarchief was gemaakt. Zijn tekenwoede kon hij botvieren in het nauwkeurig kopiëren van vliegtuigen: spelenderwijs leerde Thijs Postma potlood en penseel hanteren. Zijn job bij dat reclamebureau heeft hem niet bepaald rijk gemaakt, maar hij leerde wel bijna alles wat voor zijn latere succesvolle kostwinning van belang was. Thijs was vol goede moed en had vertrouwen in de toekomst, al wist hij op geen stukken na hoe die eruit zou zien. Minder vertrouwen had zijn directeur. Natuurlijk, Thijs kon aardig tekenen en lui was hij beslist ook niet, maar hij moest toch maar een goed vak gaan leren, timmeren of zo. Met alle respect voor zijn baas, Thijs dacht er heel anders over. Hij volhardde in zijn tekenen en verwaarloosde ook zijn vliegtuighobby niet. Op de Kunstnijverheidsschool deed hij nieuwe kennis op en ook zijn militaire diensttijd maakte hij produktief: als VHK-instructeur (Vliegtuigherkenningsinstructeur) beoefende hij zijn „vliegtuigwetenschap". Na zijn diensttijd begonnen de moeilijkheden: Thijs kon ... niets! Althans niets om er een goede boterham mee te verdienen. Hij doolde door Amsterdam, hongerig, maar hoopvol. Thijs was een koppige jongen en wilde maar op één manier aan de kost komen: met zijn tekenpen. Hij ging souvenirs schilderen en bereikte een topproduktie van 60 (!) per uur. Hij zwierf langs de reclamebureaus, leerde veel, verdiende weinig. Het onvermijdelijke moest gebeuren: Thijs zei zijn kortstondige baantjes-in-vaste-dienst vaarwel en begon zelfstandig en onafhankelijk te werken. Hij trapte op z'n fietsje door het winterse Amsterdam, viel iedereen om werk lastig en zwoegde 's nachts op de weinige opdrachten. Dat duurde zo een maand, Thijs was geradbraakt. Toen boekte hij het eerste succes. Hij kreeg voldoende opdrachten om wat royaler te gaan leven, werkte tot zijn handen geen tekenpen meer konden vasthouden, nam alles aan en voldeed aan de (soms krankzinnige) wensen van zijn opdrachtgevers. Sinds die gedenkwaardige wintermaand, nu negen jaar geleden, waarin Thijs zijn dierbare onafhankelijkheid bevocht, heeft het succes hem niet meer in de steek gelaten. Hij logenstrafte de pessimistische beweringen van zijn vrienden die wel in zijn capaciteiten geloofden, maar niet in de mogelijkheden die Nederland voor een talent als Postma te bieden had. „Voor vliegtuigkenners is hier geen emplooi, daarvoor moet je in Amerika zijn," hielden ze hem voor.
Thijs Postma bewees echter dat ook in ons kleine Nederland droomcarrières mogelijk zijn.
Hij begon als krullenjongen, kende armoede en tegenslag, maar vocht zich vaak tegen de stroom in een weg naar het succes. Nu is hij 'n veelgevraagd illustrator, hij heeft het grootste luchtvaartarchief van Europa, bekleedt een belangrijke positie bij Martins Air Charter, tekent voor de Utrechtse Jaarbeurs en (niet te vergeten) voor .... PEP!
Hij heeft een bungalowtje in Brabant, waar hij met vrouw en drie kinderen de weekenden doorbrengt. — Dan ontspant hij zich met houthakken en paardrijden en met allemaal fijne dingen waar hij door de week geen tijd voor heeft. Want één eigenschap heeft Thijs bewaard uit de eerste periode: hij werkt nog steeds knoerhard! Succes komt niemand namelijk aangewaaid, geen mens kan dat beter weten dan Thijs Postma, Nederlands beste luchtvaartillustrator.

NOGAL WIEDES

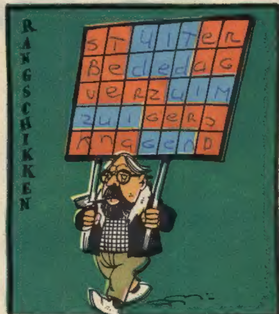
STER

In deze ster kun je in de cirkeltjes op iedere lijn een woord van vier letters invullen. Voor elk woord geven we je twee woorden als aanwijzing. Die woorden hebben iets te maken met het woord dat je moet vinden en zij dienen om je bij het zoeken te helpen.

1-4 eten — bestek; 2-3 hitte — bijna 100 graden; 1-5 eenheid — elektriciteit; 2-5 vervallen — huis; 4-3 draaiing — water.

RANGSCHIKKEN

Schrijf de woorden: VERZUIM STUITER KNAGEND BEDEDAG ZUIGERS van links naar rechts in het schema. Je moet daarbij de volgorde zó verwisselen, dat je in de blauwe vakjes, regel voor regel, een uitdrukking kunt lezen.

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497, tel. 020-731361. Voor abonnees: tel. 020-729788. (Informatie centrum). **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4,55 per 13 nummers, voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarn verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam

EVEN WENNEN,
LETTERZETTER

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

Brieven voor deze rubriek moeten gericht worden aan PEP, postbus 497, A'dam

TELEFOON

Hallo! Ik vind dat PEP het omgekeerde van achteruit gaat. Hier heb ik een berichtje voor kinderen die graag met elkaar babbelen. Niet duur, hier is het. Je koopt een kristaltelefoontje van ƒ 1,50 en de gewenste afstand dundraad van ƒ 0,59 per 50 meter, tenminste in Groningen kost het zo duur. Hier komt het schema: 1 draadje van telefoontje aan een draadje dat naar je vriendje loopt. Dan het andere draadje van telefoontje aan de waterleiding. Bij je vriendje of vriendinnetje idem. O ja, een goede antenne is een blote draad op het dak. Succes!

Franz Thon, Groningen

PEPMIENTJE

Het zou zonde zijn als PEP een meisjesblad werd! Maar om de meisjes toch hun zin te geven, zou er een blad bij kunnen komen, dat u maar PEPmientje moet noemen. Dan zijn we tenminste van dat gezeur af!

Paul Otten, Eindhoven

UITDAGEN

We hebben een racingteam en we hebben drie wagens, twee Coopers en een Lotus. We hebben ook allerlei platen van coureurs en auto's aan de muren hangen en we willen graag een andere raceclub uitdagen. Wie durft?

Busken Huet Racing Team,
Busken Huetstraat 17, Eindhoven

IN PEP STAAN 1

Dit is nu al de derde brief die ik aan uw redactie schrijf. Begrijpt u dan niet dat ik er ook weleens in wil staan? Ik heb immers niets dan lof voor uw beste blad van Nederland!

Pieter Stoutenbeek, Beverwijk

Zo goed, Pieter?

IN PEP STAAN 2

In PEP 47 zegt Paul Ravensbergen dat hij zo graag in PEP wil staan. Dat is natuurlijk vrij onnozel, want als iedereen die PEP leest, er ook in wil staan, zou er geen ruimte voor verhalen en artikelen overblijven. Ik heb niets tegen Paul Ravensbergen, maar Asterix en auto's en zo zijn toch heel wat interessanter dan jongens van het soort van Paul!

Jasper van den Burgh, Amsterdam

DOMME KLEINE MANNETJES

Ik vind dat u geen kritiekbrieven meer moet publiceren, want de meesten schrijven alleen een brief om in PEP te komen. Ze schrijven wat domme kritiek, breken elkaar af of slijmen de redactie en niemand heeft er wat aan. Dit soort kritiek kan alleen door domme kleine mannetjes geschreven worden!

Een PEPlezer uit Oegstgeest

OPpeppers

Een professor van de Amerikaanse Cornell-universiteit werd 's nachts om vier uur in de nacht opgebeld. „Ik doe geen oog dicht omdat die hond van u de hele nacht ligt te blaffen!" riep een verontwaardigde dame. De professor bedankte voor de tip. De volgende nacht, precies om vier uur, belde hij de dame op. „Mevrouw," zei hij, „ik heb geen hond!"

Het hoofd van de Lagere School in Zacatecas (Mexico) schreef een tijdje geleden een nieuwe leerling in: een 87-jarige man die nu eindelijk weleens wilde leren lezen en schrijven.

© 1967 Opera Mundi

RANGSCHIKKEN
De uitdrukking luidt:
Uit de duim zuigen

OPLOSSINGEN
STER
1-4 vork
2-3 kook
1-5 volt
2-5 krot
4-3 kolk

...voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding ...n het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Attentie:** zonder ...hriftelijke toestemming van de uitgeefster is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

BLAKE en MORTIMER in S.O.S.

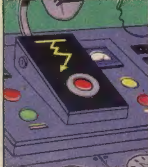
De bende die door middel van 'n fatale weersbeïnvloeding de macht in West-Europa in handen wil nemen, lijkt in zijn misdadige opzet te slagen. Alleen Mortimer kan nog redding brengen.

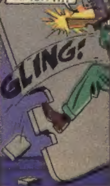

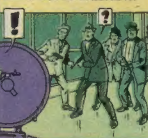

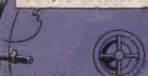

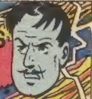

METEOREN

door E.P. JACOBS

OLRIK VERLAAT DE GALERIJ EN SLUIT DE DEUR ACHTER ZICH. HIJ BEKOMMERT ZICH NIET OM MILOCH...

MILOCH KAN ZICH LOSRUKKEN UIT DE GREEP VAN MORTIMER. HIJ RENT GILLEND NAAR DE GESLOTEN DEUR...DE TECHNICI VRAGEN ZICH AF WAT ER AAN DE HAND IS ...

?

OLRIK! OLRIK! LAAT ME NIET HIER!! DOE OPEN!!

OP HETZELFDE OGENBLIK FLITST ER EEN STRAAL DOOR DE RUIMTE, DIE HET PLEXIGLAS DOET SMELTEN. DE COMMANDOTAFEL WORDT GETROFFEN, ZODAT ER EEN REEKS KORTSLUITINGEN ONTSTAAT...

!

!

ONZE TWEE VRIENDEN STAREN ANGSTIG VOOR ZICH UIT...ZE BEGRIJPEN DAT DE MACHINES BEZIG ZIJN *ZICHZELF TE VERNIETIGEN*...DE ACCUMULATOREN LATEN HUN VRESELIJKE ENERGIE ONTSNAPPEN...DE GROTE GENERATOR WERKT OP VOLLE TOEREN EN BEGINT MET GROTE SNELHEID ENERGIE TE PRODUCEREN...

ALLEMACHTIG! DE HEL BREEKT LOS!

IN DE CENTRALE IS HET NIET MEER OM UIT TE HOUDEN. MORTIMER SLEURT ERNEST MEE NAAR DE IJZEREN LADDER, MILOCH ACHTER LATEND, DIE NOG STEEDS PROBEERT DE DEUREN TE OPENEN...

NAAR DE HAL!! MISSCHIEN KUNNEN WE DE KABELS DOORSNIJDEN VOOR 'T TE *LAAT* IS!...

INTUSSEN ZIJN DE BANDIETEN OP HET VALLUIK GEKLOMMEN DAT DE OUDE FABRIEK MET DE GEHEIME BASIS VERBINDT...

HE CHEF! DE GENERAAL!

VERSPER DE UITGANG! LAAT DIE LAATKOMERS!!...

MAAR ALS ZE BOVEN KOMEN, ZIEN ZE EEN BEANGSTIGEND SCHOUWSPEL: EEN GEWELDIGE STORMWIND HEEFT DE GELE MIST WEGGEJAAGD, DE ONTREDDERDE ZENDPOSTEN EN BAZOOKA'S SPUWEN STRALEN EN PROJECTIELEN IN ALLE RICHTINGEN.. *HOGE VUURGEISERS SPUITEN OP*...

ZE VOELEN DE GROND ONDER HUN VOETEN BEVEN, IN DOODSANGST STAAN ZE BIJ ELKAAR IN DE VUURGLOED...

VERVLOEKT! ZIJN JULLIE KINDERTJES OF KERELS? *STA DAAR NIET ZO BANG!* VERSTOP JE IN DIE OUDE SCHUREN EN WACHT DAAR TOT HET VUURWERK VOORBIJ IS! ALS HET ZOVER IS, ZIJN ONZE VRIENDEN DE SITUATIE WEER MEESTER! IK GA INTUSSEN DE BOEL VERKENNEN...

DE HANDLANGERS VAN OLRIK VLUCHTEN NAAR HUN SCHUILPLAATSEN... OLRIK FLUISTERT TEGEN SADI...

HAAL VLUG DE WAGEN! DE VERSPERRINGEN VAN DE POLITIE ZULLEN ONS NIET TEGENHOUDEN!

BEGREPEN, CHEF!..

OP HET OGENBLIK DAT OLRIK WIL VLUCHTEN, KOMEN DE PANTSERWAGENS VAN DE POLITIE DE WEG VAN GENESTE OP.....

BLAKE, IS DAT HET EINDE VAN DE WERELD?!

'T LIJKT ER WEL OP!

CHEMIN DE GENESTE

WORDT VERVOLGD

Matje Madeira en zijn makkers hebben vol vuur gekozen voor het vak van kaper. Helaas doen er zich allerlei moeilijkheden voor waarop ze niet gerekend hebben.

MATJE MADEIRA

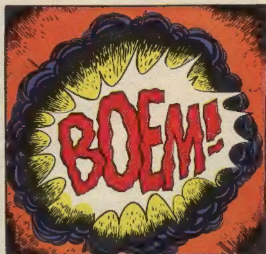

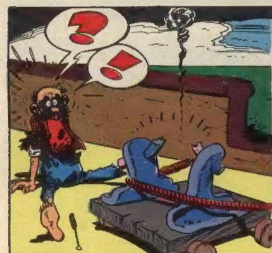

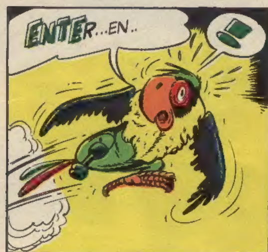
KONING'S KAPER

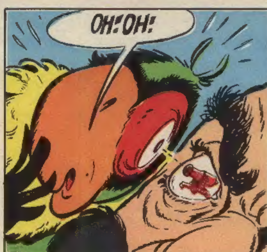

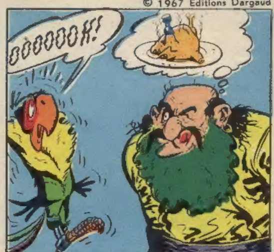

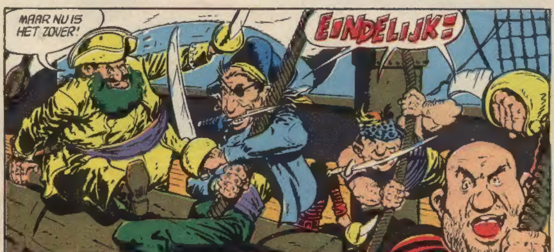

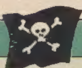

WORDT VERVOLGD

door GOSCINNY en UDERZO

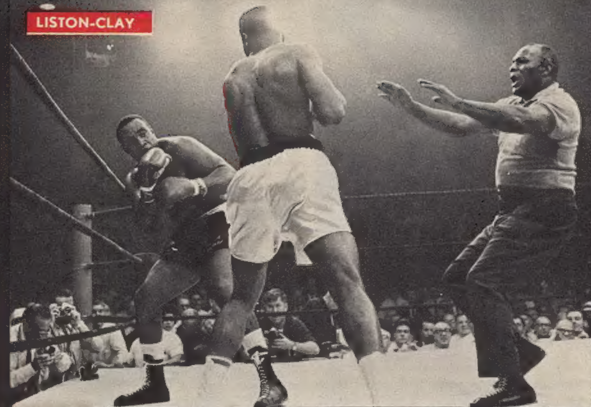
GEORGE CHUVALO

LINKS MACHEN
RECHTS FLOYD PATTERSON

CASSIUS CLAY

BRIAN LONDON

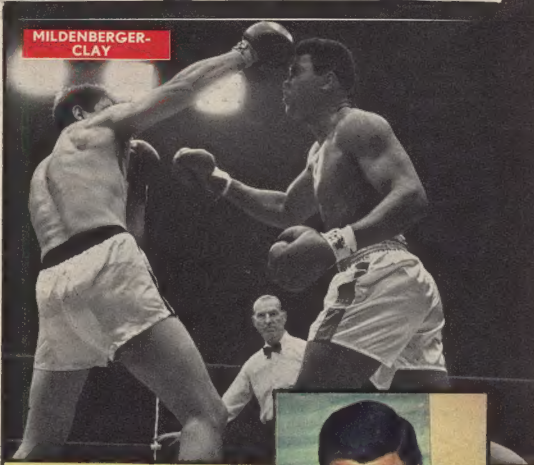
LISTON-CLAY

Cassius Marcellus Clay bestaat niet meer. De schreeuwerige windbuil die zijn tegenstanders sarde en beschimpte, is geruisloos ten grave gedragen. Drie jaar terug nog, in februari aan het door filmsterren gepachte strand van Miami, bekladde Clay de auto van de toen nog heersende wereldkampioen Sonny Liston met scheldkreten als „lelijke dikke beer". Tijdens de weging vóór de eerste krachtmeting tussen de twee kolossen hoonde Clay zijn rivaal: „Lelijke bruine beer, kom hier, dan sla ik nu al je domme gezicht in elkaar." De kamprechters beboetten Clay haastig met 8000 gulden om de laaiendboze Liston enigszins te kalmeren.

De bluffende, scheldende Cassius Clay is bijgezet in het museum van de bokssport. Na zijn eerste overwinning op de trage, maar bere-sterke Sonny Liston veranderde de „superman" uit Louisville (Kentucky) geleidelijk zijn levensstijl. Hij had zich aangesloten bij de Black Muslims (zwarte moslims), een negergroepering die streeft naar een afgezonderde staat in het zuiden van de Verenigde Staten. Hij liet zich een tijdje Cassius X noemen, maar vond bij nader inzien Cassius een nare slavennaam. Muhammed Ali klonk zuiverder. Zó zou hij voortaan heten, knikte moslem-leider Elijah Muhammed goedkeurend. En op slag kwam de werkende vulkaan die de vroegere Cassius Clay jaren was geweest, tot rust.

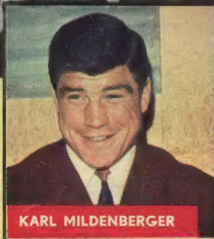
VERVOLG OP PAGINA 10 EN 11

bestaat niet meer

MILDENBERGER-CLAY

De erelijst van de amateur Clay werd met goud geschreven: 180 overwinningen, waartegenover slechts twee nederlagen stonden. Zijn onstuitbare opmars naar de top begon in september 1960; de toen nog timide Cassius Clay werd Olympisch kampioen in de halfzwaargewichtklasse. 1962: het jaar van de doorbraak. Clay verslaat gerenommeerde boksers als Sonny Banks, Don Warner, George Logan, Archie Moore en de Argentijnse reus Alejandro Lavorante. 1963: Clay verslaat Doug Jones, toen tweede op de wereldranglijst. Enige maanden later veegt hij de vloer aan met Henry Cooper. 24 februari 1964: Het keerpunt in zijn carrière. Clay verslaat Sonny Liston en is wereldkampoien. 25 mei 1965: Clay verdedigt zijn kersverse titel door Liston tijdens de returnmatch na één minuut boksen knock out te slaan. 22 november 1965: Patterson, de ex-wereldkampioen, doet een mislukte gooi naar de wereldtitel. 23 maart 1966: ook de ijzeren Canadees Chuvalo loopt tegen de vesting-Clay te pletter. 21 mei 1966: Cooper biedt heldhaftig tegenstand, maar heeft geen verweer tegen Cassius. 6 augustus 1966: London gaat knock out. 10 september 1966: Clay levert zijn moeilijkste gevecht, tegen de Duitser Karl Mildenberger, die zijn verpletterende geweld 12 ronden weerstaat. 14 november 1966: Cleveland Williams is geen partij voor de ongenaakbare wereldkampioen. De scheidsrechter staakt de ongelijke strijd in de derde ronde. En binnenkort ontmoet Cassius de „wereldkampioen van de World Boxing Association", Ernie Terrell.

KARL MILDENBERGER

Het is een wat merkwaardige geschiedenis. Cassius Clay, erkend boksfenomeen, geldt niet overal in de wereld als de officiële wereldkampioen. De World Boxing Association (wereld-boksbond), slechts gezaghebbend in enkele Amerikaanse staten, beschouwt Ernie Terrell als de rechtmatige titelhouder.
De verwarring wordt nog vergroot door de houding van de New York State Atletic Commission (die zich ook met boksen bemoeit), die in Clay de beste zwaargewicht-bokser ziet. Ook in Nederland en elders in Europa is Clay de enig juiste wereldkampioen.
Om helderheid te scheppen in deze ietwat zotte situatie heeft de bokkige WBA toegezegd de winnaar van de strijd Clay—Terrell te kronen met de wereldtitel. Het gevecht staat voor februari op de agenda, ongeveer drie jaar na Clay's opzienbarende ontluistering van de massieve bonk kracht, die Sonny Liston heet. De twee jaar oudere Ernie Terrell is volgens kenners de zekere verliezer van het titelgevecht.

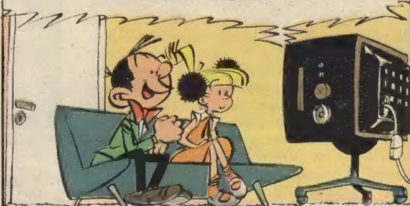
CASSIUS CLAY bestaat niet meer

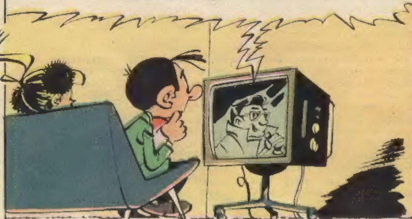
Het was 1960, Olympisch jaar èn het feest van de sport in Rome. De pas 18-jarige Amerikaan had in de finale om de halfzwaargewichttitel de Europese kampioen Pietrzykovsky uit Polen boksles gegeven. De opmerkelijke zege van de nog lang niet volgroeide amateur zette William Faversham, een schatrijke zakenman uit Louisville, aan het piekeren. De gewiekste industrieel stichtte de „Faversham Syndicate", een groep van elf miljonairs uit Kentucky die met hun geld de nog onbekende Cassius Clay naar de top van het profboksen zou stuwen. De schuchtere Clay, overgelukkig met het initiatief, kreeg een aardig begin-salarisje van 800 gulden per week, dat echter zelden zou worden verhoogd. De zeer hoge sommen uit de diverse titelgevechten vloeiden voornamelijk in de portefeuilles van de miljonairs. Cassius Clay verbond zich tot 1 oktober 1966 aan deze groep, die hem als een citroen uitperste.
Het syndicaat omringde Cassius Clay met een trainer (Angelo Dundee), een psychiater en een public-relationsofficer: deze laatste bedacht voor zijn steeds hoger stijgende pupil talrijke stuntjes. De reclame-chef moedigde dat aan en hielp bijvoorbeeld mee kwetsende uitlatingen te verzinnen. Voor de strijd tegen Archie Moore, ook al een niet te stoppen prater, kwam hij op het idee, een rijmpje te maken waarin Clay de val van zijn tegenstander griezelig nauwkeurig voorspelde.
Inmiddels spoorde Cassius Clay in sneltreinvaart naar een belangrijk tussenstation: Sonny Liston, de wereldkampioen, die uit beton leek te zijn geschapen. De vindingrijke „stuntman" van Clay kwam met een gewaagd plan. Cassius moest in de voorbereiding op het „gevecht van de eeuw" Liston regelmatig in zijn trainingskamp lastig vallen. Hem voortdurend kleineren, pesten en belachelijk maken. De tactiek was niet zò onzinnig. Sonny Liston raakte door de talrijke ongewenste intermezzi geheel uit de concentratie.
Toch verloor hij niet om die reden de wereldtitel aan de pocher uit Louisville. De onverslaanbaar geachte „marmeren" Sonny Liston, die bij het begin van de

DE AVONTUREN VAN

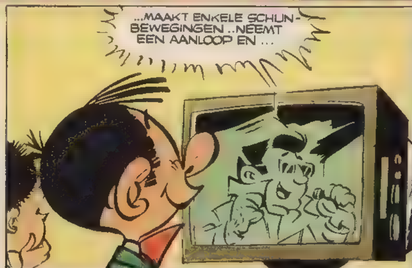
zevende ronde in zijn hoek bleef, klaagde dat zijn linkerschouder door een oude blessure verlamd van pijn was. Het vermoeden leeft echter dat de gangster Frankie Palermo het gevecht tot in de puntjes had uitgestippeld. Door de schokkende triomf van de jonge en krachtige Cassius Clay zou immers een winstgevende revanche verzekerd zijn.
De steeds subliemere Clay velde in de „return" Liston echter al na één minuut met een zwiepende karate-slag. De snelle, vernederende beslissing had Sonny Liston bepaald niet verwacht èn verlangd, maar op dat moment heerste koning Cassius Clay („ik ben de grootste, de knapste en de sterkste") reeds met de macht van een dictator.
Na zijn kroning behoefde de inmiddels in Muhammed Ali herdoopte Cassius Clay niemand meer te vrezen. Als kegels wierp hij zijn uitdagers omver. Patterson, Cooper, London, Mildenberg en Cleveland Williams werden als stropoppen afgerost. Toch koestert de „dansende duivel" — de recentste bijnaam van de wereldkampioen — voor één persoon een niet te verhullen angst: Elijah Muhammed, 69 jaar, en „Allahs laatste Messias van alle zwarte volken". Muhammed Ali gehoorzaamt deze grijze, fragiele voorman van de zwarte moslems met een bijna kinderlijke nederigheid.
Als een boze vader heeft Elijah Muhammed de „spierbundel" eens het rijbewijs afgenomen. De avond daarvoor had Muhammed Ali met vrienden rondgetoerd in een auto waarvan de nummerplaten niet in orde waren. De politieagent die procesverbaal opmaakte, bleef ijskoud onder de dreigementen van de super-bokser. Maar Elijah Muhammed — ingelicht door kranten en kennissen — wenste geen moeilijkheden en verlangde als straf het rijbewijs van de zondaar. Huur maar een tijdje een chauffeur voor je cadillac, gebood de leider

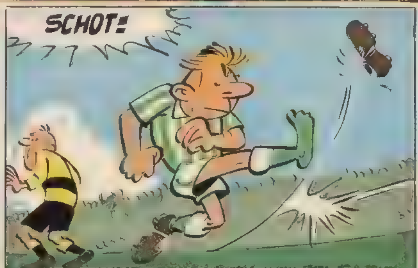
Voor deze raadselachtige man en zijn aanhang wil Muhammed Ali boksen, geld verdienen en als ambassadeur reizen maken naar neger-staten. Elijah Muhammed heeft de wereldkampioen in zijn web verstrikt. Van hem mag hij geen wapens dragen en geen oorlog voeren, dus ook niet zijn dienstplicht vervullen. Uit arren moede geven de militaire instanties de rebellerende Muhammed Ali regelmatig uitstel. (Hij was in eerste instantie vanwege een matige intelligentie-test afgekeurd, maar werd later alsnog goed bevonden).
Muhammed Ali is een fanatiek gelovige in de leerstellingen van de zwarte moslems. Zijn god is Allah, zijn held de sluwe Elijah Muhammed (eigenlijk Elijah Poole geheten). Het boek van Elijah Muhammed, „boodschap voor de neger", heeft hij ingestudeerd als een bijbel. Het boek predikt de haat jegens alle blanken. „Haten doe ik ze misschien niet," zegt Muhammed Ali aarzelend. „Maar ze zijn slecht. Dat bewijst de geschiedenis. De blanken houden nu al 350 jaar de slavernij in stand." Merkwaardig genoeg vergeet hij dan altijd te vertellen, dat de grootvader van zijn moeder Odessa Grady Clay, een blanke Ier was. En dat ook de stamboom van zijn vader (een kunstschilder met mini-talenten) in het verre verleden blanken heeft voortgebracht.

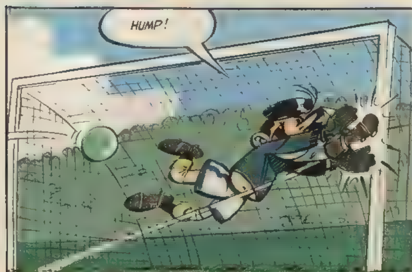
De zwarte moslems juichen toe dat „hun" Muhammed Ali boksend en zegevierend verder trekt, hoewel Elijah Muhammed in zijn boek schrijft dat de „sport de wortel is van al het kwaad". Maar wat wil je: de miljoenen stromen immers in de kas van deze beweging. Herbert Muhammed, zoon van de almachtige leider, zei zijn beroep van fotograaf vaarwel en werd zakelijk manager van de wereldkampioen. John Ali, nationaal moslem-secretaris, dient hem als kassier.
Kortom: de zwarte moslems profiteren maar al te gretig van gouddelver Muhammed Ali, die zij sinds 1 oktober 1966 — toen het syndicaat hem losliet — ongestraft kunnen kaal plukken. In de zeven titelgevechten verdiende de wereldkampioen ruim dertien miljoen gulden, die vrijwel geheel verdwenen in de zakken van het syndicaat, de zwarte moslems en de belasting. Muhammed Ali (of Cassius Clay, al wil hij dan niet meer met die naam worden aangesproken) is niet rijk en zal het wel nooit worden ook.

TON EN TINEKE

Laverdure heeft uiterst belangrijke dingen ontdekt, maar Mick Tangy vindt het niet nodig naar zijn beschonken kameraad te luisteren

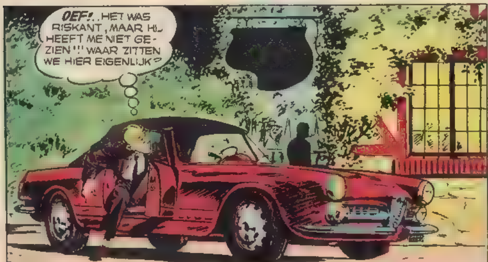

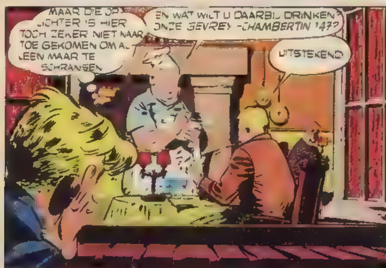

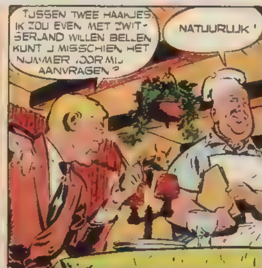

SPIONNEN en SABOTAGE

tekst: J.M. CHARLIER
tekeningen: UDERZO

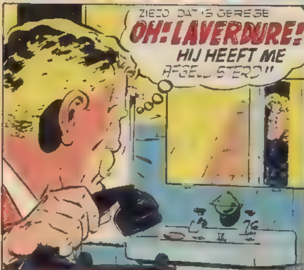

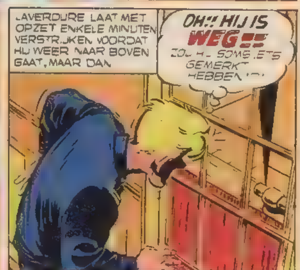

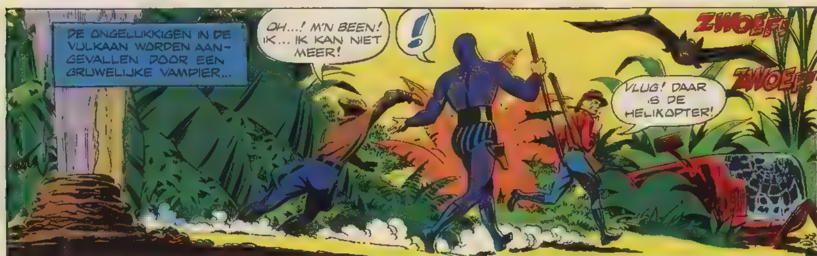

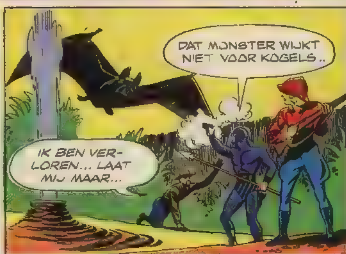

WORDT VERVOLGD

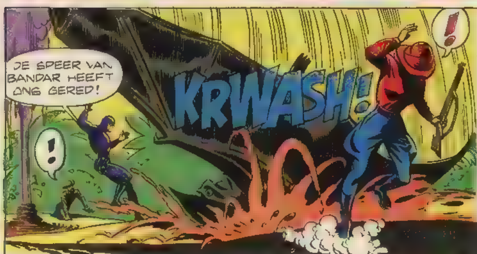
HET FANTOOM EN

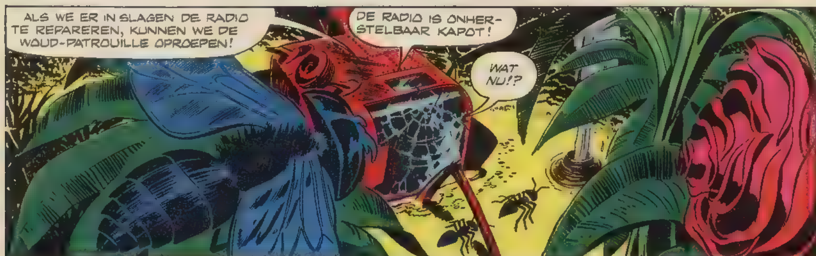

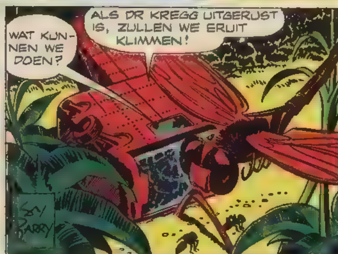

DE HETE AARDE

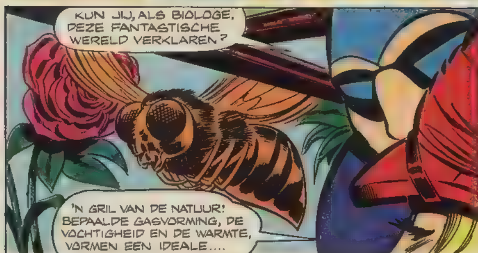
door **LEE FALK**

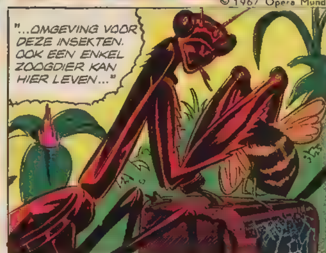

WORDT VERVOLGD

STARTEN MAAR!

Nog steeds draait in Nederlandse bioscopen de onverslijtbare dijenkletser „Die knotsgekke kerels in hun vliegende kratten". Een grandioze film over de grandioze beginperiode van de Luchtvaart (met een hoofdletter). Als je nog niet van deze dwaze rolprent genoten hebt, moet je er beslist eens heen! De onbeholpen pogingen van drieste pioniers om hun vaak ingenieus geconstrueerde „kratten" te laten vliegen toveren tranen in de ogen van het bioscooppubliek. Lachtranen wel te verstaan. Maar de historische eerste vluchten die de filmmakers geïnspireerd hebben, waren met andere tranen overgoten. Tranen van teleurstelling en verdriet om de vele mislukte pogingen waarmee die „knotsgekke kerels" te kampen hadden. Ook voor hèn was alle begin moeilijk! Als we nu supersonische straaljagers horen over gieren of in krant en tijdschrift lezen van ruimtevaartsuccessen, is het goed even terug te denken aan de knotsen van kerels uit de kleuter- en kinderjaren van Luchtvaart. Hij is nu volwassen, de ziekten en nukken van zijn jeugd zijn voorbij, wat er vandaag de dag nog aan hem gedaan wordt is alleen maar vervolmaking en ontwikkeling tot perfectie. Toch heeft ook de hedendaagse en toekomstige Luchtvaart één ding met zijn jeugdjaren gemeen: het moeilijkste is en blijft de start. Tòen was het moeilijk omdat het materiaal en de kennis gebrekkig waren, nù is het moeilijk omdat er bijzondere methodes vereist worden voor bijzondere omstandigheden. Starten van korte startbanen, loodrecht starten, starten uit water en van schepen: er wordt geëxperimenteerd en gerekend, proefvluchten met prototypes vinden regelmatig plaats en militaire- en burgerluchtvaart profiteren van de nieuw ontwikkelde startmogelijkheden. Thijs Postma heeft diverse starten gefotografeerd en getekend, PEP presenteert ze in een unieke reportage. Kostbare mislukkingen en winstgevende experimenten in woord en beeld: STARTEN MAAR!

Het snelste vliegtuig ter wereld, de X-15, maakt bij de start gebruik van een moedervliegtuig (de Boeing B-52), zonder welke de met brandstof afgeladen X-15 niet van de grond zou komen (foto 1). De Lockheed XFY-I, 'n jachtvliegtuig met schroefturbinepropeller, zou helemaal geen startbaan nodig hebben: de propeller moest het toestel van de grond „opschroeven". Het idee was niet gek, maar in de praktijk onuitvoerbaar. De motor maakte te veel lawaai, verbruikte te veel brandstof en leverde te weinig energie. Het werd een kostbare mislukking (foto 2). De Northrop C-125 Raider ziet zijn startaanloop aanzienlijk verkort door de twee minuten durende extra-stuwkracht van een serie zogenaamde RATO-flessen (foto 3). Het startidee van de hypermoderne X-15 werd overigens al in 1937 toegepast: de Maia en Mercury (foto 4), een Siamese vliegtuigtweeling gingen van start door gezamenlijk gebruik te maken van hun acht motoren. De grote Maia fungeerde als lift voor de kleine, maar zwaar beladen Mercury, die zich pas op 'n bepaalde minimumhoogte van het moedervliegtuig ontkoppelde. Deze destijds revolutionaire combinatie heeft enige geslaagde vluchten gemaakt, waaronder een non-stopvlucht (van de Mercury) van Dundee (Schotland) naar de Oranjerivier in Zuid-Afrika, een afstand van 10.000 kilometer. De best geslaagde loodrechtstarter is natuurlijk nog steeds de helikopter. De Russische MI-10 (foto 5) heeft vorig jaar op Zestienhoven en Schiphol nog laten zien dat hij een bulldozer tussen zijn enorme poten kan nemen en toch zo wendbaar blijft als een tweedekker. Foto 6: Mogelijk is de verstelbare vleugel de oplossing voor snelle vliegtuigen die van een korte baan moeten opstijgen. Een uitgestrekte vleugel geeft de meeste draagkracht, wat bij lage snelheid natuurlijk van belang is. Met het toenemen van de snelheid wijken de vleugels naar achteren, er is minder draagkracht nodig en bovendien wordt de luchtweerstand verminderd. Op de foto demonstreert de experimentele jager Bell X-5 hoe de vleugelstand van start tot vlucht varieert. De X-5 dateert uit 1951, het systeem bleek een succes en momenteel zijn er dozijnen ontwerpen met een verstelbare vleugel. De VJ101C-X1 (foto 7) was het prototype van de Westduitse vliegtuigindustrie, ondergebracht in de EWR (Entwicklungsring Süd). Het toestel kon „zweven" als een helikopter en vliegen als een jager. Op de tekening van Thijs Postma zie je de katapultstart van een vliegdekschip: het vliegtuig (in dit geval een staartloze straaljager uit 1948, de Chance Vought F 7U-I „Cutlass") wordt van het vliegdek weggeschoten. Op foto 9 tenslotte demonstreert de Boeing 727 wat de moderne vliegtuigindustrie allemaal met een vleugel kan uithalen. De bijna 33 meter brede pijlvleugel is aan de voorkant voorzien van kleppen, die het profiel bij start en landing ronder maken, terwijl de reusachtige kleppen aan de achterkant dienst doen als rolroer en als luchtrem. Sommige piloten hebben het effect van de dragende voorste kleppen en de remmende achterste kleppen zo onderschat, dat ze met hun 727 in de landing al vóór het begin van de landingsbaan contact met de grond maakten!

2

6

7

8

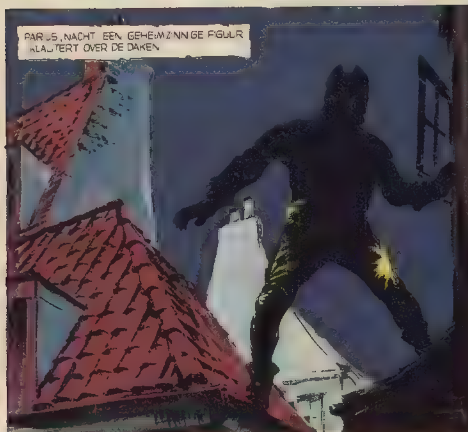
9

'T EINDE VAN DE KAT

'N AVONTUUR VAN VIDOCQ

door HANS KRESSE

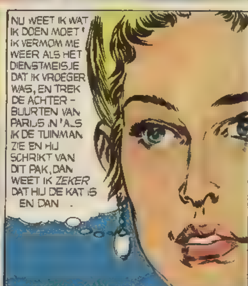

VIDOCQ HEEFT GELIJK EN IK BEGRIJP JOU NIET! NU HEEFT DIE MAN AL TWEE KEER EEN AANSLAG OP ONS LEVEN GEPLEEGD EN NOG WIL JE ER NIETS TEGEN DOEN!...

ALS JE MAAR WEET, DAT IK NIET ZO'N DOETJE BEN! ALS JIJ HET NIET DOET, ZAL IK ER WEL VOOR ZORGEN DAT DE KAT ONSCHADELIJK GEMAAKT WORDT!.

IK WEET HOE HIJ ER UIT ZIET. DE AANSLAG OP MIJN MAN WERD GEPLEEGD DOOR IEMAND DIE BIJ ONS IN DIENST WAS! DE NIEUWE TUINMAN WAS LATER VERDWENEN, DUS HIJ MOET DE DADER ZIJN!.

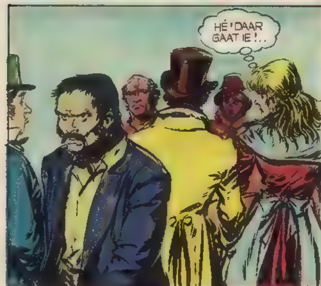

HOOGHEID! HOOGHEID!! KIJK EENS WAT IK IN HET BOS GEVONDEN HEB!...

HET PAK VAN DE KAT! DAT KOMT MOOI UIT!.
GEEF DAT MAAR AAN MIJ, BESTE MAN!...

NU WEET IK WAT IK DOEN MOET! IK VERMOM ME WEER ALS HET DIENSTMEISJE DAT IK VROEGER WAS, EN TREK DE ACHTERBUURTEN VAN PARIJS IN! ALS IK DE TUINMAN ZIE EN HIJ SCHRIKT VAN DIT PAK, DAN WEET IK ZEKER DAT HIJ DE KAT IS EN DAN...

EN DE VOLGENDE OCHTEND...

ZAL IK JE MANDJE VOOR JE DRAGEN?
KIJK VOOR JE, BRUTALE VLERK!!!

HÉ! DAAR GAAT IE!...

OUF! COCO!
WAT EEN LIEVERDJE!

MAAR..DAT IS MIJN VERDWENEN KAMERMEISJE!!?

HIJ VOLGT ME WAT NU?! WACHT!.

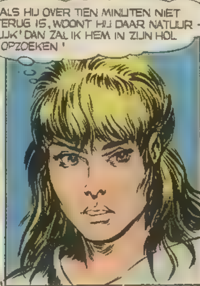
WAAROM SCHIET ZE NU INEENS DAT STEEGJE IN? ZOU ZE ME GEZIEN HEBBEN? MAAR TOCH ZAL ZE ME DIT KEER NIET ONTSNAPPEN !...

POK!
AAI!

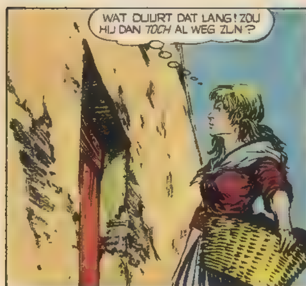
OPGERLIMD STAAT NETJES!
OEMPF!!

EN NU ZIEN DAT IK DE KAT WEER INHAAL!.....

AHA! DAAR IS HIJ!

ALS HIJ OVER TIEN MINUTEN NIET TERUG IS, WOONT HIJ DAAR NATUURLIJK! DAN ZAL IK HEM IN ZIJN HOL OPZOEKEN!

EN
KLOP! KLOP!

WAT DUURT DAT LANG! ZOU HIJ DAN *TOCH* AL WEG ZIJN?

IK KOM NAAR BENEDEN!...
GELUKKIG!

HIJ ZAL VREEMD OPKIJKEN!

IK KOM JE PAK TERUGBRENGEN, **MENEER DE KAT!**
HOE.. HOE WEET JE DAT IK ...

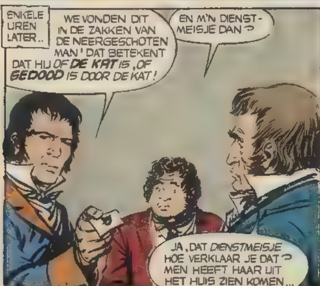

LATEN WE LIEVER NAAR BINNEN GAAN, DAT PRAAT WAT GEMAKKELIJKER!
MAAR ... JIJ ..
U BENT DE GRAVIN!

JA! IK BEN DE GRAVIN! MAAR IK BEN NIET *ALTIJD* EEN GRAVIN GEWEEST EN DAAROM MOET JE MAAR *PRECIES* DOEN WAT IK ZEG, WANT IK KAN UITSTEKEND SCHIETEN!

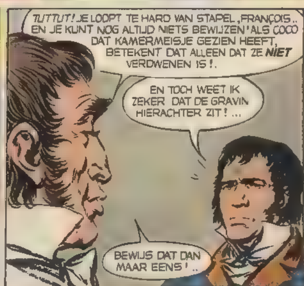

ALS JE MAAR NIET DENKT DAT DE KAT ZICH ZO GEMAKKELIJK IN EEN HOEKJE LAAT DRUKKEN! *JE HEBT JEZELF OVERSCHAT! VOOR DAT PISTOOL BEN IK NIET BANG!...*
BLIJF STAAN OF IK SCHIET!

JE HEBT EROM GEVRAAGD!
PANG

HELP! HELP! MOORD!!

ENKELE UREN LATER..
WE VONDEN DIT IN DE ZAKKEN VAN DE NEERGESCHOTEN MAN! DAT BETEKENT DAT HIJ *OF* **DE KAT** *IS, OF* **GEDOOD** *IS DOOR DE KAT!*
EN M'N DIENSTMEISJE DAN?
JA, DAT *DIENSTMEISJE* HOE VERKLAAR JE DAT? MEN HEEFT HAAR UIT HET HUIS ZIEN KOMEN...

ZOALS U WEET, HEBBEN WE ALTIJD VERMOED DAT DE GRAVIN IN WERKELIJKHEID HET VERDWENEN KAMERMEISJE WAS! WE KONDEN HET ALLEEN NIET BEWIJZEN.. NU ZE BEDREIGD WERD DOOR DE KAT, HEEFT ZE MISSCHIEN ..

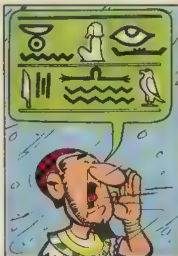

TUTTUT! JE LOOPT TE HARD VAN STAPEL, FRANÇOIS.. EN JE KUNT NOG ALTIJD NIETS BEWIJZEN! ALS COCO DAT KAMERMEISJE GEZIEN HEEFT, BETEKENT DAT ALLEEN DAT ZE ***NIET*** VERDWENEN IS!
EN TOCH WEET IK ZEKER DAT DE GRAVIN HIERACHTER ZIT!...
BEWIJS DAT DAN MAAR EENS!..

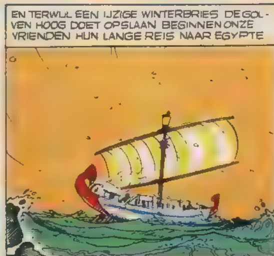
door R GOSCINNY en A UDERZO

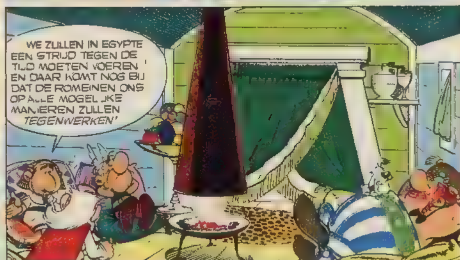
Asterix

Architect Tekenis moet binnen de kortste keren een paleis bouwen en roept de hulp in van Asterix en Obelix.

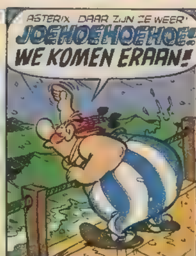

...EN CLEOPATRA

WORDT VERVOLGD

ARENDSOOG IN ONSCHULDIG VERDACHT

Ben Lennon houdt zich schuil in een verlaten mijn en ontvangt daar bezoek van Arendsoog en Witte Veder, zijn redders. Arendsoog toont grote belangstelling voor de inhoud van de afscheidsbrief, die de vermeende moordenaar aan zijn ouders heeft geschreven

DOOR P. NOWEE
ILLUSTRATIE: HANS KRESSE

...Ben zag de loop omhoog komen...

BEN staarde over het hoofd van Arendsoog heen de duisternis in. „Ik had meer dan een week geen contact opgenomen, dùrven opnemen, met mijn ouders. Ik begreep dat ze vreselijk ongerust zouden zijn, maar ik was te bang. Dagenlang vroeg ik me af wat ik moest doen. Ik kon moeilijk ten eeuwigen dage in die schaapskooi blijven, maar ik kon ook niet naar huis gaan. Gisteren had ik mijn besluit genomen... Ik zou in de nacht naar de ranch rijden en een afscheidsbrief aan mijn ouders schrijven. Daarna zou ik weggaan... Weggaan uit deze streek, uit de staat..."
„Een afscheidsbrief? Stond er niets belangrijks in?" drong Arendsoog aan.
„Ik heb er gisteren de gehele dag over nagedacht wat ik zou schrijven. Toen ik naar de ranch reed, kende ik mijn brief al uit het hoofd. „Lieve ouders," wilde ik schrijven. „Ik heb George Cramp vermoord. Dat zeggen de mensen in Sterwood natuurlijk. Dat zegt Sloan ongetwijfeld ook. Ik zeg u echter, en u weet dat ik de waarheid schrijf, dat het een leugen is. Later zal ik u hopelijk kunnen vertellen..." Hij zweeg omdat Arendsoog opgesprongen was.
Een vreemd gevoel kneep Arendsoogs keel dicht. Hij herinnerde zich de brief voor hij hem in de lade had geborgen. Ben was er nog maar net mee begonnen... „Hoe ver was je met die brief toen Witte Veder en ik je stoorden?"
„Ik was nog maar net begonnen," antwoordde de jongen verwonderd. „De eerste regel stond op papier..." Weer zweeg hij plotseling. Arendsoog sloeg met de hand tegen het voorhoofd. Hij zag de brief weer voor zich. Hij had de woorden niet gelezen, maar zijn onderbewustzijn had genoteerd dat er maar één zinnetje op stond...
„...Ik heb George Cramp vermoord..." mompelde hij.
Er ging Ben een licht op. „Als je het zò zegt, klinkt het als een bekentenis," lachte hij.
„Als je het zo léést ook," zei Arendsoog zacht. „Je moet namelijk weten, Ben, dat de brief verdwenen was nadat wij met jou op het achtererf hadden staan praten..."
Ben deed zijn mond open, maar sloot hem weer. Hij keek van Arendsoog naar Witte Veder. „Maar... ik... als..." Hij kwam niet verder. De stilte werd hoorbaar in het dal. „Misschien is het beter als ik nu toch maar vertrek," zei de jongeman dan zacht. „Ik weet niet wie de brief heeft, maar als Sloan hem in handen krijgt... Doen jullie maar geen moeite meer voor me..."
„Kop op, Ben," probeerde Arendsoog hem op te beuren. „Jij blijft rustig hier! Wij zullen ervoor zorgen dat je niets tekort komt. Maar maak je geen zorgen als het soms eens lang duurt voor je ons weer ziet. Wij hebben ook nog wat anders te doen: de ware schuldige en... die brief opsporen."
Korte tijd later reden zij weer weg van de zilvermijn. Ben keek hun na tot ze in het eerste morgenlicht achter een vooruitstekende rots verdwenen waren.
„Zaak zien uit lelijk," meende Witte Veder na enige tijd.
„Héél lelijk," beaamde Arendsoog. „Ik ben een boon als ik weet waar we beginnen moeten."

Voor het kantoortje van sheriff Sloan steeg Jif Henson af. Hoewel het al diep in de nacht was, brandde er nog licht. Zonder kloppen ging Jif naar binnen. Sloan stond bij een kast en draaide zich met een ruk om toen zijn deputy (hulpsheriff) binnenkwam.
„Dat heb je vlot gedaan, Jif. Ik ben maar net binnen. Ik had geen schijn van kans tegen Ben Lennon. Dat paard van hem is razendsnel!"
Jif ging zitten en gooide zijn hoed op een stoel. „Zal ik je eens wat zeggen, Sloan? De man die je achtervolgde, was Ben helemaal niet!"
„Wat!?"
„Ik weet niet wie het wel was, maar Ben in elk geval niet. Luister. We hadden het erf verlaten, toen jij het idee kreeg om mij terug te sturen. Ik reed nog iets door, liet toen mijn paard achter en ging te voet terug naar de ranch. De blinden waren niet voor de ramen en ik kon Stanhope, Lennon en zijn vrouw in de woonkamer zien staan. Even later verlieten ze het ranchgebouw aan de achterkant en ik hoorde Lennon de naam van zijn zoon roepen. Na een paar seconden kwam het antwoord..."
„Dus Ben was toch op de ranch!" brieste Sloan, rood van woede.
„Inderdaad. Je begrijpt wel dat mijn handen jeukten om hem te arresteren. Ik had twee redenen om het niet te doen. In de eerste plaats vertrouw ik die Stanhope voor geen cent en in de tweede plaats dacht ik aan jouw opdracht. Terwijl de familie op het achtererf was, sloop ik dus naar binnen. De voordeur stond op een kier zoals je had gezegd en in de bovenste la van het bureau in de huiskamer vond ik deze brief, die kennelijk kort tevoren geschreven was. De pen had erg dik geschreven en de inkt was nog niet helemaal droog, vooral deze grote vlek hier..."
Sloan griste de brief uit zijn handen. „Lieve ouders, ik heb George Cramp vermoor..." Waar de „d" had moeten staan zat een grote inktvlek. Nogmaals las hij het zinnetje. Toen keek hij zijn deputy stralend aan. „Dit is het, Jif! We hebben een bekentenis... Nu Ben nog!"
„Je moet me toch eens zeggen hoe je het wist... van die brief bedoel ik," antwoordde Jif.
„Och, een beetje hersenwerk," zei Sloan, bepaald niet bescheiden. „Ik vroeg me af waarom Ben naar de ranch was gegaan. Het meest voor de hand liggende antwoord was om zijn ouders te ontmoeten. Toen wij echter de woonkamer van de ranch binnenkwamen, vielen mij drie dingen op. Ten eerste: op het bureau brandde een lamp, alsof iemand daar aan het werk was geweest. In de tweede plaats stond de bovenste la enigszins open. En ten slotte... op de grond lag een pen, die een paar lelijke inktvlekken op het tapijt had gemaakt. Misschien kwam Ben naar de ranch om een brief te schrijven, veronderstelde ik. Het was in elk geval de moeite van het onderzoeken waard. Daarom liet ik de buitendeur op een kier staan..."
„Heel knap!" zei Jif. „Maar ik heb nog meer nieuws." In enkele zinnen vertelde hij van het vertrek van Ben en later van Stanhope en zijn „onbekende metgezel".
„In oostelijke richting, zei je?" vroeg Sloan. „Dat kon weleens betekenen dat Ben een schuilplaats heeft gezocht in de bergen." Hij dacht even na. „Het heeft geen zin om nu op onderzoek uit te gaan, maar zodra het licht wordt, gaan we op pad. Ik vóél dat we dit zaakje nu gauw rond hebben..."

Een paar uur later, toen Arendsoog en Witte Veder van de bergen terugkeerden naar de ranch, verlieten Sloan en zijn hulpsheriff Sterwood...

Onbewust van het gevaar dat dreigde, lag Ben te slapen in een van de gangen van de oude mijn. De zon kwam op, maar de jongeman merkte het niet. In de gangen was en bleef het stikdonker. Met een schok werd hij wakker. Een paar seconden bleef hij doodstil liggen. Hij vroeg zich af waarvan hij wakker was geworden. Toen hoorde hij stemmen... Hij sprong overeind en holde naar een bocht in de gang. Voorzichtig keek hij om de hoek, de ogen knipperend tegen het felle daglicht. Wat hij zag, deed hem de schrik om het hart slaan... Nauwelijks twintig meter van de ingang van de mijn verwijderd stonden sheriff Sloan en zijn deputy... Jif Henson wees naar een plaats die Ben niet kon zien. „Hij kan niet ver weg zijn, Sloan. Daar staat zijn paard."
Bens hart bonkte in zijn keel. Hij holde terug, de duisternis in. Met de rug tegen de koude, vochtige rotswand bleef hij enige tijd staan. Hij voelde zijn maag ronddraaien en sloot de ogen.
„Ik kan geen hand voor ogen zien," klonk Sloans stem, vlakbij naar 't leek. Alle voorzichtigheid uit het oog verliezend zette Ben het op een lopen. Op de hoofdgang kwamen vele dwarsgangen uit die steeds dieper doordrongen in de berg.
„Luister! Daar gaat hij!" rolde het stemgeluid van Henson achter hem aan. Ben bleef staan. De voetstappen van Sloan en zijn deputy schenen van alle kanten te komen. Voor hem... nee, achter hem... links... Hij begon weer te hollen... Zijn handen tastten de muren af. Hij voelde niet eens dat hij ze schaafde en openhaalde... Hij stootte het hoofd, bonkte met een schouder tegen een rotspunt... Weer bleef hij staan. Hij snakte naar adem en had het gevoel of hij moest overgeven. En nog steeds klonken die voetstappen... Af en toe riep Sloan of Henson iets. De woorden werden vervormd tot vreemde klanken. Hij was alle gevoel voor richting kwijt. Liep hij dieper de berg in of in de richting van het dal? Links, rechts, links... Hij werd er duizelig van.
Plotseling bleef hij staan. De gang die hij zojuist verlaten had, kwam uit in een grot. Het was duidelijk dat deze grot niet door mensenhanden was gemaakt en dat de arbeiders van de zilvermijn hem ontdekt hadden toen ze hun gangen groeven. In het plafond van de grot zat een grote scheur, waardoor een brede bundel daglicht viel. En in dit licht zag Ben de ander... Jif Henson stond nauwelijks tien meter verderop. Hij sprak geen woord, maar trok zijn revolver. Ben zag de loop omhoog komen. In doodsangst probeerde hij te vluchten, maar het leek wel of zijn benen machteloos waren. Zijn knieën knikten en hij zocht steun bij de rotswand. Hij hoorde Jifs wapen klikken, maar het geluid scheen van heel ver te komen...

VORDT VERVOLGD

RIK RINGERS IN DUEL met

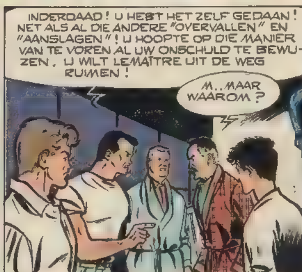
door TIBET en A.P. DUCHATEAU

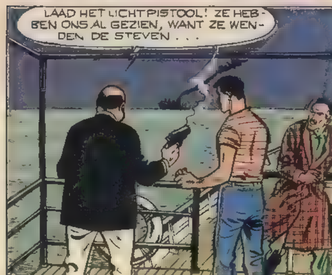

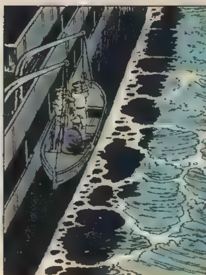

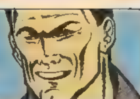

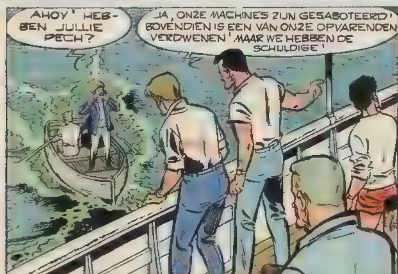

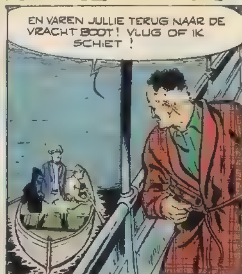
een detective

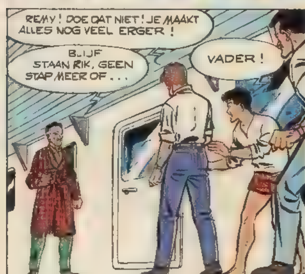

Patrick Lemaître is waarschijnlijk over boord geworpen en voor Bex Turner lijdt het geen twijfel wie de dader is

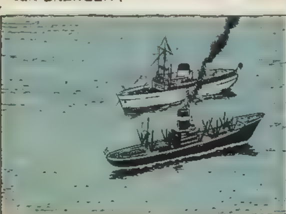

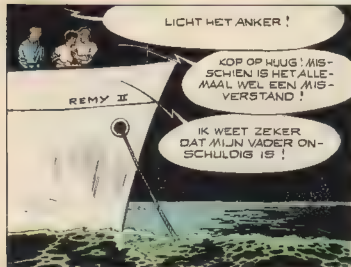

WORDT VERVOLGD

BATMAN
DE PLUNDERPARAPLU'S

DE INWONERS VAN GOTHAM TROTSEREN DE REGEN MET DE PARAPLU'S VAN DE PINGUIN EN KOMEN IN GROTE MOEILIJKHEDEN ....

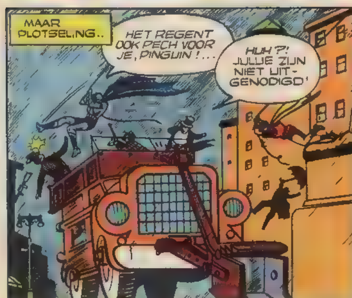
LAAT DIE PARAPLU'S LOS!!!

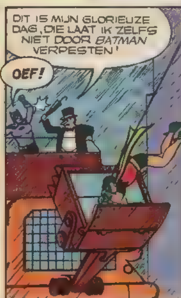
IK..IK DURF NIET 'T IS TE VER VAN DE GROND'

GOOI AL JULLIE GELD EN WAARDEPAPIEREN NAAR BENEDEN 'ALS JULLIE WEIGEREN SCHAKEL IK DE ELECTROMAGNEET UIT EN VALLEN JULLIE TE *PLETTER!*

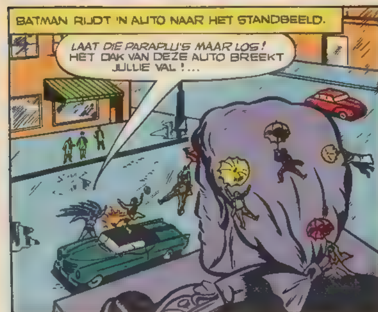
DE DOODSBENAUWDE SLACHTOFFERS WEIGEREN NIET.

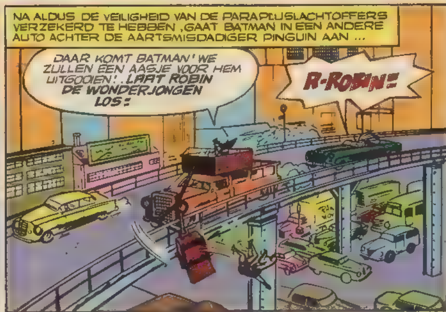
POMPEROMPOM! MIJN GENIALE MIS-DADIGERSBREIN HEEFT WEER EENS EEN FANTASTISCHE STUNT UITGEDACHT' *HET REGENT..GELD EN WAARDE-PAPIEREN!*

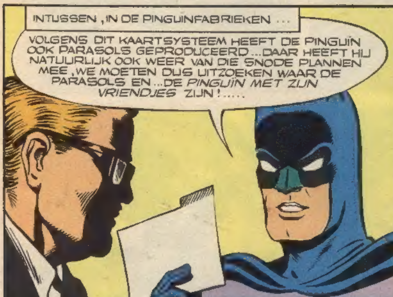

National Periodical Publications Inc. The authorized Publishers of Batman and Superman: Vanderhout & Co. N.V., Utrecht

WORDT VERVOLGD.

LUCKY LUKE

door MORRIS

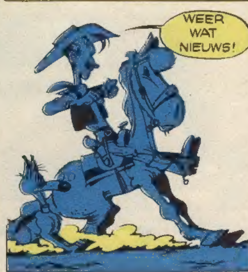
De Daltons trekken rovend en plunderend door de streek en vallen mens en dier met hun misplaatste grapjes lastig. Ze maken goed gebruik van hun vrijheid, dat wel!

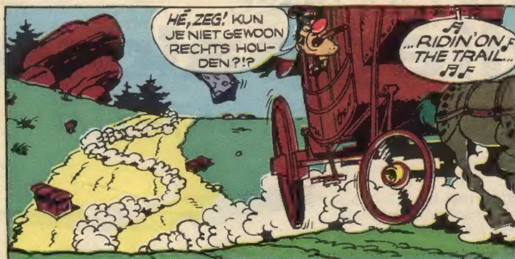

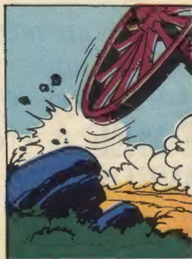

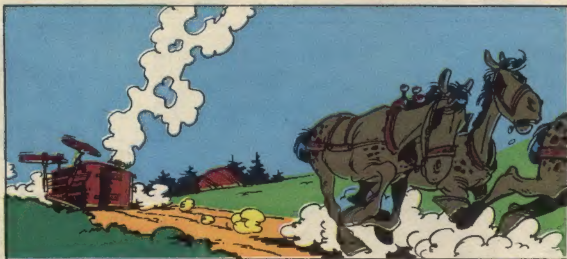
IN 'T SPOOR VAN DE DALTONS!

TUCHTHUIS

NIET VER...

-MORRIS-

WORDT VERVOLGD

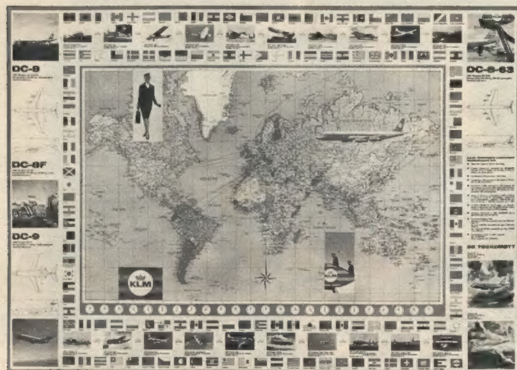
Zes fantastische verrassingen in het kleurige KLM vliegpakket

(en ook nog kans op een gratis Europa-rondvlucht per KLM DC-8)

Dit zit erin:

1 een natuurgetrouw model van de KLM DC-8 (vliegt in werkelijkheid 950 km per uur!). Zelf te bouwen met een nauwkeurige uitknipbouwplaat, speciaal voor de KLM gemaakt van originele tekeningen;

2 een geweldig fijne, gedetailleerde wereldkaart (100 × 70 cm), voor aan de muur van je kamer. Met alle oude en nieuwe vliegtuigmodellen van de KLM, vanaf de eerste Fokker F III (130 km per uur) tot de hypermoderne KLM DC-9 (bijna 1000 km per uur). Plus de vlaggen van alle landen van het KLM-wereldnet en nog een heleboel andere gegevens en tekeningen, waarvoor iedere jongen en meisje zich interesseert (en vaders en moeders óók);

3 een schitterende overzichtsfoto in zes kleuren (85 x 65 cm) van alle „historische" vliegtuigen in het Nationaal Luchtvaart Museum op Schiphol (o.m. met de Spin, de Fokker F VII, de Autogiro en vele, vele andere);

4 een originele KLM-wimpel. Leuk voor aan je fiets of om aan de muur te hangen;

5 een heuselijke zakdienstregeling die gebruikt wordt door KLM-stewardessen en pursers;

6 een prachtige kleurenfoto van een KLM DC-8 waarmee je in de wolken zult zijn, net als het vliegtuig dat afgebeeld is.

Grijp je kans om met eigen ogen Europa vanuit de lucht te zien

DOE MEE AAN DE WEDSTRIJD

In elk jeugdpakket vind je een deelnameformulier voor een gezellige wedstrijd met honderd formidabele prijzen; een dag lang vliegen over heel Europa per KLM DC-8 met een landing in Rome. Geweldig! Daar moet je beslist aan meedoen als je niet jonger dan 8 en niet ouder dan 15 jaar bent.
Inzendtermijn wedstrijdformulier verlengd tot 1 mei 1967

Dat doet de jonge KLM voor de jeugd en alle luchtvaart-enthousiasten

Vaders, moeders, dit is een unieke verrassing voor Uw kinderen. Wanneer U meteen bestelt ontvangt U het pakket zo spoedig mogelijk franco per post thuis.

Zo moet je het vliegpakket bestellen

Maak *f 4.50* over op postgiro no. 1342000 ten name van *KLM-Vliegpakket, Leidseplein 1-3, Amsterdam.*
Het bedrag van f 4.50 kan ook per postwissel worden overgemaakt. *Vermeld duidelijk je naam en adres* en geef aan: *„Voor KLM-Vliegpakket".*

Als je het niet precies weet, vraag het je ouders. Zij zullen je vast willen helpen.